

In: *Antilliaans Dagblad*, 24 oktober 2008

Diepe saamhorigheid tijdens herdenking Marlies van der Kouwe

Bonaire gaf op 23 oktober unaniem gehoor aan de oproep van de ouders van Marlies om ter herdenking van hun dochter bijeen te komen in jeugdhuis Jong Bonaire. Op verzoek van de ouders was er na deze bijeenkomst een stille tocht vanaf de rotonde naar de plek waar Marlies die nacht spoorloos verdween.

[Het portret van Marlies in de zaal van Jong Bonaire]

Door Richelle van den Dungen Gronovius en Christel Cosijn

Om vijf uur 's middags staat in de zaal van Jong Bonaire het portret van Marlies. Mensen zoeken een plaatsje op een van de stoelen.

Om half zes zit de zaal vol en aan weerszijden staan drommen mensen die de sprekers in ademloze stilte volgen.

De moeder van Marlies, vergezeld door dochter Nienke, neemt als eerste het woord. Zo lief, zo mooi, zo zacht, is de steeds herhaalde boodschap in het zelf gemaakte gedicht. Tussendoor weeft ze de eerste stapjes als kind van Marlies op Bonaire en haar latere grote verlangen terug te keren naar haar tropische eiland. Diep respect klinkt in het flinke applaus door en de menigte luistert naar het koor op het podium.

[Het portret van Marlies op de liturgie van de dienst]

Nienke, Marlies' zusje en Iona, vriendin van Marlies, beklimmen het podium. Nienke bekent haar korte periode van jaloezie en haar daaropvolgende grote blijdschap en trots voor haar grote zus die in haar uppie haar grote droom om naar Bonaire te gaan volgde. De stilte die volgt is zwaar van tranen. Iona neemt het woord over en vertelt, als zat Marlies in de zaal, dat ze nog steeds samen de dingen gaan doen die ze in november zouden doen. Vriend Mike raakt iedereen direct doordat hij en Ceasar zich schuldig voelen als man, omdat zij verzuimden

Marlies veilig thuis te brengen. De vader van Marlies sluit zowel in het Nederlands als in het Papiaments af. Hij steekt de loftrumpet over Bonaire over alle hulp en vooral ook de warmte die zij hebben ondervonden. Hij deelt zijn opluchting over het feit dat Marlies gelukkig gevonden is.

[De stoet met vader Jan Willem en zus Nienke tijdens de stille tocht naar de wijk Hato waar Marlies verdween]

Na de eredienst vertrekt de menigte naar de rotonde voor de stille tocht. De stoet is een indrukwekkend samenzijn met kaarsen, lantaarns en bloemen.

Op de plaats van de verdwijning bij een grote boom staan al wat mensen te wachten op de stoet. De politie van Amboina had alles uitstekend georganiseerd. De zwaarte van het verdriet werd op dat moment plotseling gedragen door Bonaireaanse engelen van het koor Flor di Koromoto begeleid door gitaren. Het publiek begon mee te

zingen. Marlies als ster aan de
Caraïbische hemel flonkerde er
zachtjes boven.

[Koor Flor di Koromoto]

[Vader, moeder, broer en zus van Marlies bij de boom
waar Marlies werd ontvoerd]

[Een jongetje legt een witte roos bij de boom]